Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΙΛΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Θ'.

ΠΩΣ γράφαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, ὁ πρῶτος φίλος τῆς Μαρίας Δονιλόβνας, ὁ Ἀκχώφ, ταγματάρχης ἤδη, παρουσιάστηκε σπὸν εὐκνήμενο τῆς Τσαρίνας Λίκατερίνης, πρίγκηπα Μεντζικώφ, καὶ τοῦ κατήγγειλε τὶς παιδοκτονίες τῆς ὡραίας αὐτῆς κακούργου, καθὼς καὶ τὸ πνίξιμο τοῦ τελευταίου της παιδιοῦ στὸ πηγάδι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ κήπου.

— Ποιὸς ἔρριξε τὸ βρέφος στὸ πηγάδι ; ρώτησε ὁ πρίγκηψ τὸν Ἀκχώφ.

—Ἡ ἴδια ἡ Μαρία Δονιλόβνα, τὴ νύχτα τοῦ τοκετοῦ, ἀπάντησε ὁ ταγματάρχης.

— Τὴν ἴδια νύχτα ; Περίεργο ! Πῶς μπόρεσε νὰ σωθῆ ὥς ἐκεῖ ; Ἔστω ὅμως... Ἀρκεῖ, ταγματάρχα. Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Τσάρος θὰ γνωρίζῃ τὰ πάντα καὶ ἡ δικαιοσύνη θὰ κάμῃ τὸ καθῆκόν της. Χαίρετε....

— Ἂν θέλετε τὸ ἀμάξι μου γιὰ νὰ γυρίσετε στὴν Πετρούπολι, βρίσκεται στὴ διάθεσί σας, εἶπε ὁ ταγματάρχης. Ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ φύγω σήμερα, ὑψηλότατε...

Ὁ Μεντζικώφ σηκώθηκε ἀτ' τὴ θέσι του, ἕτοιμος ν' ἀποχαιρετήση τὸν Ἀκχώφ, ἀλλ' ὁ ταγματάρχης δὲν ἐσκόπευε νὰ φύγη.

— Λοιπόν ; τὸν ρώτησε ὁ πρίγκηψ. Θέλετε νὰ προσθέσετε τίποτ' ἄλλο ;

— Ὄχι ! ψιθύρισε ὁ ταγματάρχης. Μόνον....

Καὶ ὁ δυστυχὴς ἀξιωματικὸς σφούγγισε τὸν ἱδρῶτα του ποὺ ἔβρεχε τὸ μέτωπό του.

— Μόνον ; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

— Μόνον, ἐξακολούθησε ὁ Ἀκχώφ, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ πῆτε, τί θὰ κάνατε ἐσεῖς ἂν εἴσαστε στὴ θέσι μου ; Θὰ καταγγέλνατε τὴ γυναῖκα αὐτή ;

Ὁ Μεντζικώφ ἄπλωσε τὸ χέρι του στὸν γενναῖο Σουηδό.

— Νὰ ἡ ἀπάντησί μου, τοῦ εἶπε μὲ τόνο σοβαρό. Τί λέτε κατόπιν αὐτοῦ ; Ποτὲ δὲν δίνω τὸ χέρι σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ περιφρονῶ. Μείνατε ἥσυχος. Αὐτὸ ποὺ κάνατε. ἦταν ὑποχρέωσί σας καὶ σᾶς τιμᾶ. Ἄλλωστε συντελεῖτε, μὲ τὴν καταγγελία σας, στὸ ν' ἀπαλλάξουμε τὴν αὐτοκράτειρα ἀπὸ μιὰ θανάσιμη ἐχθρά της καὶ τὸν κόσμο ἀπὸ ἕνα πλάσμα διεφθαρμένο. Μπορεῖτε νὰ περιπατᾶτε μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ νὰ βασίζεστε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα στὴ φιλία μου...

Ὁ Λουδοβίκος Ἀκχὼφ ὑποκλίθηκε κι' ἀναχώρησε, ἀλλὰ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.

Ὁ Μεντζικώφ, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε, σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ψιθύρισε :

— Στοιχηματίζω, ὅτι μετάνοιωσε κάλλας.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο.

Ὁ Λουδοβίκος Ἀκχὼφ ποτὲ δὲν ἐσυγχώρησε τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν πρᾶξι ποὺ αὐτή. Ρίχτηκε λοιπὸν στὴ δίνη τοῦ πολέμου καὶ μετὰ ἕξη μῆνες σκοτώθηκε στὴ Δανία.

* * *

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν πόσο ἐνδιαφέρουσα συνομιλία, ὁ πρίγκηψ Μεντζικώφ ἔσπευσε νὰ συναντήση τὸν Τσάρο, ὁ ὁποῖος ἄκουσε πολὺ προσεχτικὰ τὴ διήγησί του.

— Ἡ αὐτοκράτειρα ἔμαθε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά ; ρώτησε στὸ τέλος βιαστικά.

— Ὄχι, Μεγαλειότατε.

Ὁ Μ. Πέτρος σηκώθηκε ἐπάνω.

— Πολὺ καλά, εἶπε. Σᾶς συγχωρῶ ποὺ μὲ συμβουλεύετε νὰ παραδώσω στὸ δήμιο μιὰ γυναῖκα, τὴν ὁποία σεῖς μισεῖτε καὶ τὴν ὁποία ἐγὼ ἀγαπῶ....

— Ὦ, Μεγαλειότατε....

— Ἀρκεῖ. Σᾶς παρακαλῶ μόνο νὰ τηρήσετε γιὰ ὅλ' αὐτὰ σιωπή, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς μου..

— Δὲν θὰ πῶ τίποτε, Μεγαλειότατε.

— Πηγαίνετε τώρα κατὰ διαταγή μου στὸν κόμητα Σοτώφ καὶ πῆτε του νὰ καλέση γι' ἀπόψε τὸ συνέδριο....

— Τὸ συνέδριο ;

— Ναί. Δὲν ξέρεις περὶ τίνος πρόκειται ; Θὰ μάθετε ἀργότερα. Πηγαίνετε τώρα....

— Πηγαίνω, Μεγαλειότατε !...

Ὁ Πέτρος Α' εἶχε τὴ συνήθεια νὰ διατηρῆ στὴν Αὐλή του ἕναν ἀριθμὸ ἀπὸ ἠλιθίους καὶ γελωτοποιούς, γιὰ νὰ τὸν διασκεδάζουν. Μεταξὺ αὐτῶν λοιπὸν συγκαταλεγόταν κ' ὁ κόμης Σοτώφ.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ Σοτώφ, ὅταν ὁ Μ. Πέτρος ἤτανε μικρός, ἦταν νὰ μαθαίνη τὸν μέλλοντα Τσάρον γράμματα. Ὅταν κατόπιν ὁ Μ. Πέτρος ἀνέβηκε στὸν θρόνο, ὁ παλαιός του καθηγητὴς ἀπήτησε νὰ τὸν περιβάλη μὲ κάποιον τίτλο. Τοῦ τὸ ζήτησε μιά, δυό, εἴκοσι φορές :

— Μὰ ἐπὶ τέλους, Μεγαλειότατε, δὲν θὰ μοῦ δώσετε καὶ μένα κανέναν τίτλο ; τοῦ ἔλεγε.

— Ἔ, καλά, ἂς γίνει τὸ θέλημά σου, τοῦ ἀπάντησε μιὰ μέρα ὁ Τσάρος. Ἔχεις δικαίωμα ν' ἀμειφθῆς γιὰ τὶς ὑπηρεσίες σου. Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' ἐγὼ σὲ ἀναγορεύω... Κνὲς Παπᾶ !

Ὁ Σοτὼφ ἄνοιξε τὰ μάτια του ἄλλα τόσα.

— Κνὲς Παπᾶ ! ἐψέλλισε. Μὲ κοροϊδεύετε ; Αὐτὸ εἶνε ἀξίωμα ἐκκλησιαστικό...

Καὶ πραγματικά, «Κνὲς Παπᾶ» ἐσήμαινε τὸ συνέδριο τῶν καρδιναλίων ποὺ ἐξέλεγε τὸν Πάπα.

— Καὶ τί σὲ νοιάζει, ἀφοῦ σοῦ τὸν δίνω ἐγὼ τὸν τίτλο αὐτό ; τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Τσάρος. Καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν σοῦ δίνω καὶ ἀνάκτορο καὶ πλούτη....

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Μ. Πέτρος ἀπένειμε ἐπισήμως στὸν παλιὸ διδάσκαλό του τὸν ὑποσχεθέντα τίτλο καὶ τὸν ἐγκαθίδρυσε σ' ἕνα ἰδιαίτερο ἀνάκτορο, στὶς ὄχθες τοῦ Νέβα...

Ἐκεῖ ἔφαγαν κι' ἔπιαν κατὰ κόρον. Στὸ τέλος δὲ προέβησαν στὴν ἐκλογὴ τῶν καρδιναλίων συμπαρέδρων τοῦ Κνὲς Παπᾶ, τοὺς ὁποίους ἐξέλεξαν ἀπὸ διάφορες κοινωνικὲς τάξεις τῆς Πετρουπόλεως.

Ὁ Μέγας Πέτρος.

Μετὰ τὴν ἐκλογή, ἐπῆγαν καὶ τοὺς ἐκουβάλησαν ὅλους αὐτοὺς στὸ ἀνάκτορο τοῦ Νέβα, χωρὶς νὰ τοὺς ποῦν τίποτε στὸ δρόμο. Ἅμα ἔφτασαν στὸ ἀνάκτορο, τοὺς ἔβαλαν μέσα σ' ἕναν προθάλαμο, ὅπου τοὺς ἐκούρεψαν, τοὺς ἔντυσαν μὲ κόκκινες στολὲς καὶ τοὺς φόρεσαν κόκκινο σκοῦφο. Κατόπιν τοὺς πῆραν καὶ τοὺς ἔβαλαν στὴ λεγομένη συνοδικὴ αἴθουσα, ἡ ὁποία, ἀντὶ ἐπίπλων, εἶχε σειρὲς ἀπὸ βαρέλια παρατεταγμένα γύρω—γύρω.

Ὁ Κνὲς Παπᾶς, δηλαδὴ ὁ Σοτώφ, τοὺς περίμενε καθισμένος ἐπάνω σ' ἕνα εἶδος θρόνου. Οἱ συνοδικοὶ παρουσιάστηκαν μπροστά του καὶ ὑποκλίθηκαν, κρατῶντας στὰ χέρια τους ἀπὸ ἕνα ποτῆρι μὲ ρακί. Ἀφοῦ ἔπιαν τὸν περίδρομο, πέρασαν στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων, ὅπου ὑπῆρχαν τόσα κρεββάτια, ὅσοι ἦταν κ' οἱ συνοδικοί, χωρζόμενα μὲ βουτσιὰ γεμάτα μπουκάλες καὶ φαγητά.

Τὸ γλέντι ποὺ δόθηκε μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συσπάσεως τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ σώματος, διήρκεσε τρία ὁλόκληρα μερόνυχτα!

Ἐννοεῖται, ὅτι στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ προσκαλεσμένοι εἶπαν ἄπειρες ἀνοησίες. Ἀπὸ τὶς ἀνοησίες ὅμως αὐτὲς ὁ Τσάρος ἔμαθε καὶ μερικὰ πράγματα, ποὺ τοῦ ἐχρησίμευσαν. Αὐτὸς ἄλλωστε ἦταν ὁ σκοπός του.

Ἡ πρωτοφανὴς αὐτὴ γιορτὴ εἶχε δοθεῖ ἤδη τρεῖς φορὲς κ' ἑτοιμαζόταν νὰ δοθῆ τώρα καὶ γιὰ τετάρτη φορά.

Μόλις ἔλαβε τὴ σχετικὴ ἐντολὴ ὁ Σοτώφ, πῆγε στὸν κύριό του καὶ πῆρε τὰ ὀνόματα τῶν νέων μελῶν ποὺ θὰ ἀποτελοῦσαν τὸ συνέδριο.

— Ἄ, ἄ ! εἶπε, ἀφοῦ διάβασε τὸν κατάλογο. Θἄχουμε καὶ γυναῖκες τώρα ;

— Ναί....

— Μὰ αὐτή.... ἡ κόμησσα Ἄμιλτων, ἡ κόμησσα Δονιλόβνα θέλω νὰ πῶ, εἶνε ἄρρωστη. Τὸ ξέρετε ; Καὶ φυσικὰ δὲν θἄρθη...

— Θἄρθη. Θὰ πάω νὰ τὴν προσκαλέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀπάντησε ὁ Τσάρος.

* * *

Ἡ Μαρία Δονιλόβνα ἦταν ξαπλωμένη πάνω σ' ἕνα ντιβάνι καὶ διάβαζε, ὅταν πῆγε ὁ αὐτοκράτωρ νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ.

Κάθε φορὰ ποὺ ἔμπαινε ἐκεῖ, ὁ Μ. Πέτρος συνήθιζε νὰ τὴ φιλῆ καὶ νὰ παίρνη θέσι κοντά της. Τὴ φορὰ αὐτὴ τὴ φίλησε, ὅπως πάντα, μὰ στάθηκε ὄρθιος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.